

להתענג בטענוגים

לכבוד שבת קודש, לאורך כל השנה
קופלה מעניק לכם מאוצרותיו לכל פרשה,
משלים מורתקים, מוסרים ולקחים, עוביים ומתוקים.

חנוך

בבבב ע/ה

בבבב ע/ה

בבבב ע/ה

בבבב ע/ה

בבבב ע/ה

רבשׁל מִזְרָחַ צְבָעַת וְבָלָא לְקַבֵּג אֶת נְשָׁאֵי הַפְּרָשָׁה אֶל הַשְׁבֵל
בְּאַמִּי סְפָרִי וְוּלָקָק בְּסֻפְרִים וְגַגְגָרִיס שָׂוֹם קְנִינִים מְשֻלְּסִים
שְׁסְפִּירִים צְוֹרוֹת קְרוֹנוֹת אֲשֶׁר שְׁפָקָה שְׁפָקָה בְּדָרָר כְּפָשֵׁל בְּרוּ
לְהַכְּרִי לְבָם עֲנִיטִים טָנוֹת וְלְמַטְ�וִישׁ קְרוֹתָה תְּשִׁוָּגוֹת בְּדָרָר גְּעִינָה
וְגִבְנָה

בְּקַבְּן שְׁלָמִיאִי שְׁחוֹת אֲקִרָּה גְּבוּלָהָה מְפַל וְבְצָדוֹ פְּסָר עַל כֵּל
פְּרִישָׁה וְשִׁלְשָׁלִינְגָּבָם בְּעַלְפָה וְוִיחָה וְבְלִיטָה בְּכַטְבָּבִים
- שְׁפָחָה הַדָּרָה כִּי פְּתָהָסְפָּר אֶתְמָם יוֹלְקָרְיָה מִתְּהָבָבָה
סָאָל קָהָן זְנוּבָבָן מְלֹטוֹזָשָׁל, לְלֹשָׁן סְמִינָה וְפְּסָנָה קָרָ
שְׁהַבְּבָרִי מְבָבָר זְבָבָל שְׁלִילָם קְטוֹזָם גְּלָא נְצָר לְגָסִי

וְלְהַחְרִיב בְּלִקְבָּרָבָבָר
מְשֻלְּסִים לְבָם לְקַחְנְקָהָה מְהֻעָם, בְּסֻפְרִים וְעַלְפָהָם תְּמִימִין,
הַשְׁלָלָם גָּמָם פְּרִי בְּצִירָם שְׁלִמְנוֹר מְזָבְבָּבָן, תְּמִפְּנִים גְּדוּלִי
מְבָקָעָם וְגִבְנָהָם הַרְחָבָה, לְפָאָר דְּגָרָקְדָּס אֶת שְׁלָמָן הַשְּׁבָתָה

בְּנִרְבָּה שְׁבָתָה שְׁלָמָן

בראשית

נָתַן

לְרֵלֶה

וַיַּרְא

חִי שָׂרָה

תֹּולֶדֶת

וַיֵּצֵא

וַיַּשְׁלַח

וַיֵּשֶׁב

מִקְזֶה

וַיָּגַשׁ

וַיַּהַיּ

בראשית

וַתָּמֻלָּא הָרֶץ חַמֵּס

(בראשית י, יא)

שאלול נפרד בדמונות מכל בני משפחתו ויצא לדרך ארצה מאד. אחרי שבועות רבים של סעה הגע לעיר רחוקה. שם עבד קשה, כדי להרוויח כסף ולשלוח אותו למשפחתו.

אחרי כמה שנים, לאחר שצבר מספיק כסף, החליט לשוב אל עירו ואל ביתו. לפני שיצא בדרך שלח מכתב לבני משפחתו, ובו בשר להם כי בעוד שבעה חִזְקִים הגיעו הביתה.

כעת, פנה שאול להפרד מבני המקומות. והנה אמר לו אחד האנשים: "לפני שאתה עוזב, חשוב שתבדק אם אין לך חיב למשרו כסף. חובות עלולים לגרום לך בעיות".

צחק שאול ואמר בבטול: "בשביל כמה גירושים שניי אולי חיב למשרו, יחוירו אותי לפה?" הוא לא בר ולא החזר, ורק יצא לדרכ.

בימים הבאים שאול היה צריך להגיע הביתה, חכו לו בני המשפחה ברציף הנמל. הם רואו את האנינה הולכת ומתקרבת, והולכת וגדלה, ולפתע שמעו מהזוכה את קולו של האבא, מתחנן אל השונרים: "תנו לי ליריד לחוף, תנו לי להיפגש עם בני המשפחה שלי! כבר הרבה שנים לא ראיתי אותם, אין מהגעני אליהם כל כרא!"

אבל השוטרים ענו לו בקול קשוח: "עדע לנו שאתה חיב סכום כסף לאחד התושבים בקדירעה שעזבך. עלה לשוב מידי למדייניה הרחוקה, מושם שא-אי. אפשר לשלם לאיש הנה מכאן. רק אחרי שתשלם לו את חובך תוכל לשוב לךו בשנית".

שאלול בכה ובקש וחמים: "לא ראיתי את הילדים שלי בבר עשר שנים! תננו לי ללבת הביתה ולהפגש עם, ואחר-כך אחזר לאיש את הכל". אבל השוטרים אמרו לו: "הרי הוהיר אתה מראש, ואתה העדפת שלא להתחפש לאורה. מדוע לא שלמת את החוב כשהזבר היה קל ופשוט כל כרא?"

שאלול בכה ובקשה, אבל השוטרים לא רחמו עליו. בקש הרשו לו לראות את בני המשפחה מרוחק, ומיד היה עליו לצאת לדרכ הארכה, כדי להחזיר את מעט הכסף שהזבר חיב.

אין זה פשוט כלל כאשר חיבים בסף למשרו! געולם האמת מקפידים מאייד על כל סכום קטן שחיבם. צריך לזכור להחזר מיד, כי אחר-כך – כשהשנאה מגעה לעולם העליון – לא מותרים לה על חובות! היא חיבת לחותר ולងודל עד פעם ולעבר את כל החיים כזקץ. כדי להחזיר אפילו כמה פרוטות של חוב, נזכר את הענן החמור הזה של גול, שבגללו ירד המבול לעולם, ונזהר מאייד שלא להשאר חיבים לאף אחד, אלא להחזר מיד כל מה שלינו!

פְּנִים

בסוף דבריו היה נח מאמין וסבענה, כי בני האדם ישבו בתשובה ותבטל גערת המבול, וכך ציריכם לקרוא ולפסיק את הנגאך: "נח טקטי אסונה היה מאמי" – אבל בקוצי האמצע, באישים הפשוטים שאין להם אכונה גודלה, היה מאמין בהם שבעל רגע עשוים הם לקרו בתשובה. וכך – "נאי מאמין שבסוא המבול" – כי יש בכם תשובהם של אלה לבטל את הענזה...

ויבא נח ובני... אל התבה ובפני מי המבול (ה). אף נח מקטני אסונה היה, מאמין ואית מאמין שיבוא המבול, ולא ניכנס לתבה עד שדוחקו הפסים. (רש"י) לבאורה, כיצד יתכן לוomer על נח – אשר התורה בינה אותו "עדיק תמיים" – כי לא היה מאמין לבב שלם? אלא, בטעין הרה' קרי יאץק טווקה וע' עד הרגע